

RESSÒ DE LA PARAULA

Escoltar set paraules (III). «Dona, aquí tens el teu fill»

Potser és el regal més valuós que Jesús ens fa des de la Creu. Més valuós fins i tot que la reconciliació i la promesa de la felicitat en el paradís. Aquest regal, en efecte, inclou els dos anteriors. És com la seva conseqüència i el seu coronament.

«Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. Quan Jesús veié la seva mare i, al seu costat, el deixeble que ell estimava, digué a la mare: —Dona, aquí tens el teu fill. Després digué al deixeble: —Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva» (Jn 19,25-27).

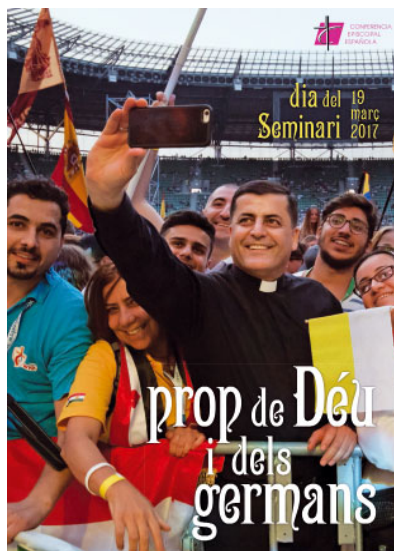
Assistim a una imatge formada per una mena de «triangle místic», que afecta les nostres vides profundament. Formen aquest triangle les tres figures centrals: Jesús a la Creu, Maria, la seva mare, i Joan, el deixeble estimat. Per a nosaltres l'important, a més dels personatges històrics, és allò que signifiquen.

Jesús, repetim-lo, és aquí el Messies Salvador del món, encara que, com ja hem dit, el veiem com l'últim derrotat, la

víctima de tot el mal existent en la història. Maria, aquí, segons l'ús que fa l'evangelista sant Joan d'aquesta expressió, és «la dona», aquella que col·labora a refer la humanitat; en contrast amb l'altra dona, Eva, que va col·laborar a la introducció del mal, és la nova Eva, mare de la nova humanitat. Joan és el deixeble particularment estimat, però que esdevindrà apòstol, amb una missió específica, que li encarrega el mateix Jesús.

Segons aquest significat dels personatges, el triangle místic és un autèntic espai d'amor fecund. Aquí neix la nova humanitat, en el seu format més elemental, humil i petit, però amb una potència infinita, com la llavor o la petita porció de llevat. La nova humanitat és ben concreta. Tindrà el seu habitatge a la casa de l'apòstol Joan i començarà a existir en el moment en què aquest, Joan, aculli Maria, ella el tracti com a mare i ell la rebí com a fill. La nova humanitat es verificarà en aquella comunió d'amor, que anomenem Església, on Jesús perviu perllongant la seva filiació i la seva missió.

La nostra mirada es fixa en els seminaristes de la nostra diòcesi, que es preparen per a ser ordenats sacerdots, al

servei de Jesucrist i de la seva Església. Espontàniament, en la nostra imaginació se superposen els seus rostres i el rostre de Joan al peu de la Creu i al costat de Maria. Un seminarista és, primer de tot, un deixeble, que

—en el seu seguiment de Jesucrist, especialment durant el temps de la seva formació en el Seminari, ha

experimentat que Jesús el tracta com a «deixeble particularment estimat»;

—veu que aquest amor de predilecció no és degut tant als seus propis mereixements, com a l'amor que mereixen a Crist les persones a les quals servirà;

—des de la Creu (i no fora d'ella) Jesús li encomana la missió de servir l'Església, acollint Maria com a mare, com la mare de Jesús;

—a partir del moment en què rebí Maria, «casa seva», és a dir, el seu espai vital, la seva humanitat, tot el que és com a ésser humà, serà casa d'Església.

Aquell triangle místic té poc d'elevació al setè cel. Es realitza aquí a la terra cada vegada que l'Esperit enriqueix la seva Església amb noves vocacions d'apòstols, servidors com a preveres. Però això s'esdevindrà si hi ha cristians que estiguin disposats a romandre al peu de la Creu, al costat de Maria, la mare de Jesús.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau anhelada (III)

La violència és una de les característiques del conflicte entre el Nord i el Sud. A més a més d'aquesta violència, cal sumar-hi la que prové de les discriminacions i d'exclusions, per raons de gènere, cultura i religió, que atempten, igualment, contra la dignitat de tots els éssers humans i contra les legítimes diferències entre els pobles. La cultura hegemònica porta una calculada eliminació d'ètnies, de races, de llengües, de cultures i religions, arribant, fins i tot, a l'eliminació física.

El treball per la pau és inseparable de la lluita per la justícia, de la defensa de la igualtat de drets entre homes i dones i de la protecció dels drets de la naturalesa. Cal donar a cadascú el que li correspon, cal estendre la justícia distributiva al conjunt del planeta, si vertaderament desitgem viure en una terra en pau. També és essencial, però, la lluita contra els prejudicis, els estereotips negatius, els sentiments de recel i de rebuig, les fòbies cap els qui són diferents i els immigrants.

El drama dels prejudicis és que són elements de naturalesa mental i emocional que acaben formant part de l'estructura psíquica de la persona, són absorbits amb tanta naturalitat que es fiquen en la mateixa vida inconscient de la persona i per aquest motiu li és molt difícil reconèixer que aquests prejudicis són en el seu ésser. Cal molt treball d'autocrítica i autoanàlisi per poder verificar els propis prejudicis i poder alliberar-se'n posteriorment.

En els escenaris més propers, conuiu en pau amb els qui són diferents significa reconèixer-los amb els seus drets necessaris, no discriminar-los en el treball, en la vivenda, en la salut, en l'educació i en la convivència participativa civil i política.

Per assolir aquest fi, cal realitzar un treball educatiu de grans dimensions, cal extirpar els prejudicis, les pors i els ressentiments que encara es transmeten de generació en generació a través des les institucions educatives i dels llibres de text que llegeix la mainada a classe.

L'anhel de pau traspasa tots els éssers humans. És un desig universal que no coneix ni fronteres, ni ideologies, que s'expressa de moltes maneres, però que uneix tots els éssers humans. Aquest anhel, però, xoca, a voltes, amb interessos econòmics, polítics, tribals, religiosos que són més poderosos que el desig de pau i se superposen a ell. Per aquest motiu, tot i que resulti paradoxal dir-ho, hi ha persones i grups que prefereixen el conflicte, la guerra, l'enfrontament, perquè en treuen algun tipus de benefici, ni que sigui a curt termini i de caràcter endogàmic.

L'anhel, però, no és suficient per bastir un món en pau, però és la primera força motriu, allò que no pot mancar mai i que s'ha d'alimentar de generació en generació per fer front al cansament, al desànim que la història procura. Tots els éssers humans anhelan la pau, però com l'amor, aquest anhel cal que sigui educat i purificat d'aquelles impureses que l'intoxiquen i el corroeixen.

Francesc Torralba, doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

**Escuchar siete palabras (III).
«Mujer, ahí tienes
a tu hijo»**

Quizá sea el regalo más valioso que Jesús nos hace desde la Cruz. Más valioso incluso que la reconciliación y la promesa de la felicidad en el paraíso. Este regalo, en efecto, incluye los dos anteriores. Es como su consecuencia y su coronamiento.

«Junto a la cruz de Jesús estaban su madre y la hermana de su madre, María, esposa de Cleofás, y María Magdalena. Cuando Jesús vio a su madre y junto a ella al discípulo a quien él quería mucho, dijo a su madre: —Mujer, ahí tienes a tu hijo. Luego dijo al discípulo: —Ahí tienes a tu madre. Desde entonces, aquel discípulo la recibió en su casa» (Jn 19,25-27).

Asistimos a una imagen formada por una especie de «triángulo místico», que afecta a nuestras vidas profundamente. Forman este triángulo las tres figuras centrales: Jesús en la Cruz, María, su madre, y Juan, el discípulo amado. Para nosotros lo importante, además de los personajes históricos, es aquello que significan.

Jesús, repítámoslo, es aquí el Mesías Salvador del mundo, aunque, como ya hemos dicho, aparezca como el último derrotado, la víctima de todo el mal existente en la historia. María, aquí, según el uso que hace el evangelista san Juan de esta expresión, es «la mujer», aquella que colabora a rehacer la humanidad; en contraste con la otra mujer, Eva, que colaboró a la introducción del mal, es la nueva Eva, madre de la nueva humanidad. Juan es el discípulo particularmente amado, pero que vendrá a ser apóstol, con una misión específica, que le encarga el mismo Jesús.

Según este significado de los personajes, el triángulo místico es un auténtico espacio de amor fecundo. Aquí nace la nueva humanidad, en su formato más elemental, humilde y pequeño, pero con una potencia infinita, como la semilla o la pequeña porción de levadura. La nueva humanidad es bien concreta. Tendrá su domicilio en la casa del apóstol Juan y comenzará a existir en el momento en que éste, Juan, acoja a María, ella le trate como madre y él la reciba como hijo. La nueva humanidad se verificará en aquella comunión de amor, que llamamos Iglesia, donde Jesús pervive prolongando su filiación y su misión.

Nuestra mirada se fija en los seminaristas de nuestra diócesis, que se preparan para ser ordenados sacerdotes, al servicio de Jesucristo y de su Iglesia. Espontáneamente en nuestra imaginación se superponen sus rostros y el rostro de Juan al pie de la Cruz y al lado de María. Un seminarista es ante todo un discípulo, que

- en su seguimiento de Jesucristo, especialmente durante el tiempo de su formación en el Seminario, ha experimentado que Jesús le trata como «discípulo particularmente amado»;
- ve que este amor de predilección no es debido tanto a sus propios merecimientos, cuanto al amor que le merecen a Cristo las personas a quienes servirá;
- desde la Cruz (y no fuera de ella) Jesús le encomienda la misión de servir a la Iglesia, acogiendo a María como madre, como la madre de Jesús;
- a partir del momento en que reciba a María, «su casa», es decir, su espacio vital, su humanidad, todo lo que es como ser humano, será casa de Iglesia.

Aquel triángulo místico tiene poco de elevación al séptimo cielo. Se realiza aquí en la tierra cada vez que el Espíritu enriquece a su Iglesia con nuevas vocaciones de apóstoles, servidores como presbíteros. Pero esto ocurrirá si hay cristianos que estén dispuestos a permanecer al pie de la Cruz, junto a María, la madre de Jesús.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIO

Dia del S

Avui, dia de Sant Josep, celebrem el Dia del Seminari. El lema d'enguany és «**A prop de Déu i dels germans**». Hi podem intuir clarament el «carisma» del prevere diocesà, ben expressat en la referència de la «Caritat pastoral» (Cf. *Pastores dabo vobis* nn. 35 i 70), on les coordenades de Déu i dels germans configuren la seva vida i el seu ministeri.

Aquestes coordenades són presents en la vida quotidiana del Seminari i en la formació dels futurs preveres, tenint ben presents simultàniament i equilibrada les quatre dimensions en la persona del seminarista: humana, intel·lectual, espiritual i pastoral. Una formació que anirà configurant aquest carisma de la caritat pastoral i que el portarà a configurar-se, **a prop de Déu**, amb el Crist, Servent i Pastor, en comunió amb el seu bisbe i germans sacerdots per al servei **dels germans**, en l'Església diocesana (Cf. *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*, El do de la vocació presbiteral).

A l'equip de formadors se'ns demana acompanyar els seminaristes en aquesta inicial formació, que haurà de ser present, després al llarg de tota la seva vida de preveres. Però és també necessari que tota l'Església acompanyi, amb la seva pregària, no tan sols el desvetllament de noves vocacions, sinó també la fidelitat dels seminaristes i preveres a aquest carisma dels seminaristes i dels preveres.

És també necessari l'ajut material, per a poder aconseguir aquesta formació adequadament. La manutenció del seminarista (allotjament i alimentació)

en el Seminari durant un curs suposa una despesa de 6.820 €. A això hem d'afegir l'import dels estudis que varia segons el curs: la matrícula de cada curs de Filosofia (els dos primers anys) suposa 2.672 €, gràcies a un ajut que reben com a seminaristes. La de cada curs posterior de Teologia (són tres anys més) és de 1.525 €. No tots els seminaristes poden assumir aquesta despesa. És per això que us demanem, juntament amb la pregària, la vostra generositat. Si em permeteu un testimoni personal, dono moltes gràcies a Déu per totes les persones que m'han acompanyat en la meva formació al Seminari, entre elles, dues dones: la Sra. Maria d'Ossó de Sitges i la Sra. M. Àngels Martí de Barcelona que amb la seva pregària i el seu ajut econòmic van «apadrinar-me» durant els anys de seminarista, ajudant-me a assumir les despeses econòmiques. Us animeu vosaltres a «apadrinar» un seminarista?

Per a la pregària i l'ajut econòmic que us demanem, és important conèixer personalment els nostres seminaristes. Tot seguit us els presentem.

Mn. Joan Pere Pulido

Formador del Seminari Conciliar i vicerector per als seminaristes de Sant Feliu de Llobregat

Pregària

Déu i Pare nostre, que amb l'exemple del vostre Fill ens ensenyeu que no hi ha veritable amor sense el lliurament generós de la pròpia vida.

Ajudeu els qui es preparen en els nostres seminaris a ser pastors segons el vostre cor, propers a Vós i propers als homes, germans nostres.

Feu-los valents testimonis de la vostra Paraula, perquè portin a tothom, sense distinció, l'alegria que neix d'un cor que s'entrega.

Que siguin enmig de la nostra societat els vostres ulls i les vostres mans per veure, guarir i acompanyar tants que queden ferits en el camí.

Que no faltin a la vostra Església joves disposats a servir-vos segons la vostra voluntat, que amb la seva vida i la seva paraula mostrin als altres el vostre amor misericordiós.

Glòria al Pare, i al Fill, i a l'Esperit Sant.
Amén.

▀ Trobada Arxiprestal de Famílies a Sant Vicenç dels Horts. El proper dissabte 25 de març tindrà lloc la Primera Trobada Arxiprestal de Famílies, que se celebrarà al Col·legi del Salesians de Sant

Vicenç dels Horts, de 17 a 19.30 h. Són convidats el nens de catequesi amb la seva família, pares, avis, germans. Per als nens hi haurà una gimcana, i simultàniament els pares tindran una xerrada so-

bre com viure la fe en família, amb Juanjo Fernández, escriptor, conferenciant i consultor pedagògic a la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. S'acabarà amb una pregària tots junts i amb un berenar.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Actua! Viu! I davant la teva vida, del teu testimoni, algú et demanarà: per què vius així?» (4 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Qui no creu o no busca Déu potser li ha faltat l'inquietud del testimoni» (5 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Esdevenir creients significa aprendre a veure-hi amb els ulls de la fe» (7 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Escoltem el crit de tants nens esclavitzats. Que ningú resti indiferent al seu dolor» (7 de febrer de 2017).

Seminari

Entrar al Seminari: Un projecte personal o una resposta? (JOSEP SELLARÉS - Introductor)

Entrar al Seminari és una resposta lliure al projecte de Déu que té pensat per a cada un de nosaltres. Primer escoltem la veu de Déu dins dels nostres cors, seguim un procés de discerniment, i amb confiança amb Aquell qui ens crida i des de la llibertat, demanem entrar al Seminari, on comencem un procés de creixement i de configuració al Crist.

Què significa per a tu estar a prop de Déu?

(MATEO GÓMEZ - Introductor)

Per a mi estar a prop significa sentir-me acompanyat. És a dir, fer les coses bé, amb coherència i això vol dir respectant el pròxim i participar de les celebracions de la parròquia.

Què significa per a tu estar a prop dels germans?

(JORDI MONDRAGON - 5è de Teologia)

Personalment, significa ser imatge del Bon Pastor: Jesucrist. Es tracta d'acompanyar, restar al costat d'ells en les alegries i en les dificultats, perquè trobin el recolzament necessari, ja que amb la gràcia de Déu i amb la fraternitat conjunta, és possible! I així restar en comunió amb tota la comunitat cristiana amb el Cap de l'Església que és Crist.

Què és el que més t'agrada de la vida al Seminari?

(JOAN FRANCESC CORTÈS - 2n de Filosofia)

La vida comunitària, que ens ajuda a conèixer els futurs germans en el presbiterat. La vida de pregària, que t'ajuda a discernir el camí i donar cada dia el sí al Senyor. El fet de poder conviure amb persones tan diferents a tu i que veiem la centralitat de les nostres vides, què és Crist, i que hi hagi tan bon ambient que, des del primer dia, es converteix en la teva família. És un goig!

Què és el que menys t'agrada del Seminari?

(SAMUEL GUTIÉRREZ - 2n de Filosofia)

El Seminari constitueix una comunitat educativa privilegiada al servei del nostre creixement humà, espiritual i intel·lectual, però no està formada per àngels, sinó per homes pecadors que necessitem conversió. En aquest sentit, el menys agradable del Seminari és el pecat i les seves manifestacions. Tenim una certa tendència a la comoditat, a la murmuració, a les enveges... El risc de tancament i auto-referencialitat és també evident. Paradoxalment, totes aquestes misèries, a la llum de la fe, esdevenen una gran oportunitat per viure en estat de conversió permanent i créixer en comunió i fraternitat.

Què significa per a tu el celibat?

(JAVIER OJEDA - 4t de Teologia)

És un do immerescut, pel qual ens unim (assimilació ontològica) amb un cor indivís a Aquell que ho és tot per a nosaltres: Jesucrist. Només des d'aquesta íntima unió podem alliberar-nos del nostre cor egoista i orgullós, possibilitant la vertadera entrega gratuïta, generosa i lliure vers tots els nostres germans; pregustant, així, la plenitud de la felicitat: un cor unit a l'Amor i lliurat per amor.

Quants diners tens a la butxaca per passar el mes? Com els administres?

(MARIO PARDO - Etapa pastoral)

En principi compto amb uns 100 o 150 euros mensuals que em proporciona la parròquia on col·laboro. Les despeses pròpies de la pensió al Seminari són solucionades per la família, en el meu cas. Amb els diners «extres» cobreixo les meves despeses personals i, de tant en tant, si em sobra alguna cosa per fer una despesa en favor d'algú que li faci falta.

Entrar al Seminari significa «ja no podré fer el que em vingui de gust...!»?

(XAVIER MONTANÉ - 3r de Teologia)

És una impressió inicial, però després t'adones que escollir implica renunciar. Descobrir que el més fonamental és un do constant, revela com a absurd voler posseir-ho. Déu m'ha fet veure que el meu gust és caduc, mentre que la seva voluntat perdura; i això és signe de la seva misericòrdia. «Quan eres jove [...] anaves on volies, però quan siguis vell [...] un altre et cenyirà per portarte allà on no vols» (cf. Jn 21, 18).

Heus aquí els vuit seminaristes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

SI VOLS MÉS INFORMACIÓ SOBRE COM «APADRINAR» UN SEMINARISTA, POTS POSAR-TE EN CONTACTE AMB:

Mn. Joan Pere Pulido - secretaria@bisbatsantfeliu.cat - Tel. 966 327 630

AGENDA

► **Catedral.** Avui 19 de març, a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia del tercer diumenge de Quaresma.

► **Trobada de coordinadors de totes les Càritas parroquials, interparroquials i arxiprestals.** 25 de març, de les 9.30 a les 13.30 h, a la Casa de l'Església. Es dedicarà el matí a parlar de com projectem la imatge de Càritas, dels suports que utilitzem per a comunicar-nos, sensibilitzar i explicar allò que fem, de com utilitzem la nostra imatge. La formació anirà a càrrec d'Ana Guirao, una de les tècniques de l'àmbit de comunicació a Càritas Espanyola.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la benaurada Verge Maria; sant Ambròs de Siena, religiós dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, màrtir samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

21. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Filèmon o Filemó, màrtir (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, màrtir d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

23. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. St. Feliu de Llobregat: Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mt 12,28b-34]. Santa Cate-

rina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dissabte [Is 7,10-14;8,10 / SI 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzeret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

Diumenge III de Quaresma

COMENTARI

Ara estem en pau amb Déu com a creients que som

El camí exodal pel desert és ple de proves com la de l'aigua: problema físic que evoca un de teològic. *El poble murmurava contra Moisès, l'enviat de Déu: «Per què ens has fet pujar d'Egipte? Vols matar-nos de set?»*

Qüestió de fons: *el Senyor és el Déu que ens pot donar aigua pel desert?*

Els mots hebreus *Massà* i *Meribà*, significant «disputar» i «posar a prova», evocuen la gran qüestió: *El Senyor és amb nosaltres o no?*

El Poble reconeixera el Senyor com el seu Déu Salvador quan experimentarà el seu domini sobre la natura: *donant un cop a la roca, en sortirà aigua.*

Havent mostrat Pau que la justificació-salvació ens ve per la fe, ara a *Rm 5* en treu les conseqüències.

Ara que som justos, no pels nostres mèrits sinó com a creients que som per la fe de recolzats en Jesucrist, estem en pau amb Déu gràcies a Jesucrist: els creients batejats objectivament estem en situació positiva de pau amb Déu.

L'esperança és nota essencial del cristià: *tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu; i l'esperança no pot defraudar.*

Tres diàlegs de Jesús amb persones diferents mostren els propers diumenges el camí de creixement catequètic.

El diàleg interpel·lant de Jesús porta la samaritana a veure'l primer com un jueu, després com un més gran que Jacob, un capaç de fer signes meravellosos, un profeta, el Messies, l'Enviat del Pare, el Salvador del món.

Molts samaritans van creure en Ell per la paraula de la dona: després creuran ja per ells mateixos. Si l'escoltem de debò, com la samaritana, també a nosaltres Jesús ens farà créixer en la fe.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'hi res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou. Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

► Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaria llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob.

Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo. Era hacia la hora sexta. Llega una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla. Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adoraréis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.»